

Trans Dolomitic Way – závod, ve kterém poznáš sám sebe - Aktuality

4.7. 2018 odstartoval v Italském Teseru mezinárodní vytrvalostní nonstop závod vysoké specifické hodnoty, jehož délka byla 1070 km s neuvěřitelným převýšením 24 000 m, a časovým limitem pro dokončení závodu 100 hodin. Na trase bylo několik check pointů, míst kterými museli závodníci projet. Cizí podpora účastníku je zakázána.

Trasa tohoto silničního závodu vedla přes **20 legendárních průsmyků Dolomit** mezi regiony **Veneto, Lombardie, Trentino a Friuli Venezia Giulia**. Emoce, kterých se mi dostávalo při přejezdu pass **Stelvia, Mortirolo, Monte Grappa, Tre Cime Di Lavaredo, Falzarego, Pordoi, Pampeago** a dalších 12 se mi jen těžko popisují... Splnění limitu pro mě znamenalo ujet průměrně 265 km a nastoupat 6000 výškových metrů denně.

Nejsem čistokrevný závodník, nehoním se za umístěním, jezdím především pro radost. Miluju dobrodružství a pocit svobody. Každý takový závod je pro mě především výzvou, zkouškou odvahy, nasazení, testem psychické a fyzické připravenosti. Při tréninku trávím stovky hodin v sedle. Přihlásit se na [Trans Dolomitics](#) byla ode mě spíš drzost než promyšlená strategie. Ale když jsem viděl **Petra Nováka**, jak sdílí tuhle událost na facebooku, nemohl jsem jinak. Titulní stránka s passem Stelviem mě ohromila.

Na start mě doprovodila rodina – manželka a dcery Michaela a Kateřina s přítelem Janem. Je fajn když vám někdo věří, alespoň jsem si mezi drsně vyhlížejícími Italy nepřipadal tak ztracený. Byl tu taky **Petr Novák**, kromě mě jediný Čech, společně jsme prošli přes prezentaci a ve 20.00 hodin vyrazili do závodu.

Start závodu

Po startu se jelo vlažně, celý peleton 22 závodníků se držel pohromadě. Bylo jasné že úvodní 25 km dlouhý výjezd na nejslavnější průsmyk v Alpách, [Passo Dello Stelvio \(2 757 m\)](#), prověří připravenost každého z nás. Jelo se mi dobře, noční průjezd 48 serpentinami s převýšením téměř 2 000 m do nejvyššího bodu závodu byl doslova magický. Následný 22km sjezd do **Bormia** už tak slavný nebyl, v 6 °C jsem jsem totálně promrzl, a aby toho nebylo málo, začalo pršet.

Passo dello Stelvio

Třesouce se zimou přijíždím na první kontrolní bod do **Bormia**, na zdejším fotbalovém stadionu byla možnost malého občerstvení, potkávám zde také Petra, společně volíme hodinový spánek. Když vyjíždím, je světlo, neprší a z prezenční listiny zjišťuji, že jsem poslední, i němka **Sandra Rossgalla** je už pryč. Nevadí, je lepší být lovcem než hnanou zvěří, říkám si, když pomalu stoupám do průsmyku **Mortirolo**. Následně pak přejíždím passa **Crocedomini a San Roco**, pozvolna naplňuji plán prvního dne, ujet 370 km, nastoupat 6800 m, stihnout trajekt přes **Lago di Garda**.

Mortirolo

Poslední spoj přes lago jede v 19:20 hod., **pokud bych ho nestihl, musel bych jezero objet 70 km dlouhou objížd'kou**. Čekat na další ranní spoj bych si vzhledem k 100 hod. limitu závodu nemohl dovolit. Naštěstí se daří, trajekt s vypětím všech sil stíhám. Potkávám zde znovu **Petra Nováka**, stěžuje si na silnou bolest v koleni, snaží se pak ještě bojovat, ale převýšení je tak obrovské že následně musí ze závodu odstoupit. Mrzí mě to, o to víc se snažím pozvednout český prapor a nezklamat.

Trajekt přes Lago di Garda

Přestal jsem počítat čas, kopce jsou šílené, stoupání v řádu desítek kilometrů je ubíjející, teploty přes 35 °C přes den, v noci pak hluboko pod 10 °C, do toho občas zaprší. V dlouhých sjezdech se snažím neusnout, občas musím zastavit a narovnat prsty na ruku svírající v bolestivé křeči brzdové páky. Spánek jsem omezil na 2 hodiny denně. Jede se mi dobře, příroda **Dolomit** je nádherná, dostal jsem se do rytmu a pomalu odpočítávám nastoupané výškové metry.

Trans Dolomitic má ve zdejších krajinách dobré jméno, číslo na řídítkách s označením závodu vyvolával mezi domorodci i cyklisty projíždějící kolem respekt a dávali mi najevo své sympatie. Občas u mě přibrzdilo i auto a hlasitým povzbuzováním členů posádky se snažili podpořit moje úsilí.

Pomalou jsem se prokousával závodem a dojížděl jednoho závodníka za druhým. Byl to boj, můj černý dres se změnil v šedou prosolenou krustu a i já jsem toho začínal mít plné zuby. Svě

myšlenky jsem začal soustředit na projetí posledních pěti průsmyků, mezi kterými byli mimo jiné **Tre Cime di Lavaredo** (2 333 m) , **Falzarego** (2 105m) a **Pordoi** (2 239 m). I přes krizi pramenící z nedostatku potravin a následnou únavu jsem v sobě dokázal najít dostatek sil, abych tyhle kopce překonal. Závěrečné passo **Pampeago** (1 983 m) jsem si doslova užíval, v prudkém dlouhém stoupání ještě míjím Itala **Fabia Mazzera** tak, aby se nedokázal chytit do háku. Posledních několik set výškových metrů jedu na krev. Přesto, že je nahoře jen 9°C do sjezdu se ani neoblékám, bojím se že mě Fabio dojede.

V závěrečném klesání mě dostihly emoce, i přes snahu soustředit se na poslední technický sjezd jsem se neubráníl slzám dojetí. Velká touha uspět mě dovedla až na samý konec mojí cesty. Ve vysoké konkurenci mezinárodní extrémní cylistiky **projíždím cílem v čase 96 hodin 20 min na 2. místě v kategorii 40+, celkově na 5. místě.** Vítězem tohoto neuvěřitelného závodu se stal 47-letý Ital **Fiorindo Busellato** v čase 81 hodin. O deset hodin později dorazil druhý Němec **Gernot Stenz**.

Cíl

Cenná trofej

Jak řekl hlavní pořadatel **Mauri Barbolini** na začátku:

"Na tento závod se může přihlásit jen šílenec."

Aleš Melichařík

foto: autor a wikipedie